

MANIFEST DEL PRIMER DE MAIG

LA REPÚBLICA PER UN TREBALL DIGNE

Un any més, ens trobem celebrant la jornada més emblemàtica del moviment sindical: el Primer de Maig. Una jornada que té dues vessants: d'una banda, retre homenatge a totes les persones que han lluitat pels drets de la classe treballadora i, de l'altra, refermar-ne el caràcter reivindicatiu.

Després del parèntesi de l'any passat, ho tornem a fer davant del monument del polític, advocat i defensor del moviment obrer català Francesc Layret. Continuem vivint moments excepcionals, amb la crisi sanitària més important dels darrers cent anys i, de retruc, una crisi econòmica que, a hores d'ara, només ens porta incerteses i que està provocant un sotrac entre els treballadors i treballadores.

Malauradament, aquest any -i ja en van quatre- hem de començar aquest manifest recordant els nostres presos i preses polítiques, els exiliats i les exiliades i, també, els milers de persones que han patit o pateixen la repressió per l'exercici dels seus drets civils i polítics. Continuen sotmesos als estralls de la injustícia més abjecta, basada en la venjança política, per part del govern espanyol i les seves institucions judicials. No us oblidem!

Alhora, la sinistralitat laboral continua sent una realitat crua i, sovint, amagada i oblidada. L'any 2020 es van produir als Països Catalans gairebé 100.000 accidents laborals i, en molts altres casos, hi ha persones que han perdut la vida al seu lloc de treball: 48 a Catalunya, 73 al País Valencià i 5 a les Illes Balears. Reivindiquem totes aquestes persones anònimes, i insistim que cal posar més recursos i extremar els protocols per vetllar per la seguretat de la classe treballadora.

En l'actual context, en què la fractura social es normalitza i es va fent més gran, ni podem ni hem d'assumir la cronificació de les nostres reivindicacions, encara que semblin aturades en el temps i no tinguin solució. És necessari continuar persistent en la mobilització, i per això continuem reivindicant els punts següents:

1. Derogar les reformes laborals del 2010 i del 2012 impulsades pels governs del PSOE i PP; reformes laborals que, entre altres qüestions, han permès que es facin EROs sense cap autorització prèvia per part de l'autoritat laboral.
2. Derogació de la llei mordassa, que limita la llibertat d'expressió i manifestació.
3. Posar fi a la temporalitat endèmica que afecta, entre molts d'altres, el sector sociosanitari, i millorar les condicions laborals de col·lectius feminitzats. També és necessari que totes les treballadores i treballadors públics tinguin els mateixos drets evitant, per exemple, l'abús en la temporalitat de la mateixa administració pública, que hauria d'actuar de manera exemplar.
4. El repartiment de la feina i l'establiment de la jornada laboral de 35 hores.
5. El control públic efectiu dels sectors estratègics i els serveis essencials per evitar les situacions de domini del mercat: sanitat, educació, habitatge, energia, aigua, transports, comunicacions i finances.

6. Vetllar per treure el lucre de les activitats relacionades amb el benestar, les cures de les persones i la salut. Els criteris de gestió d'aquests serveis han de ser la qualitat de l'atenció a les persones i no el benefici econòmic.
7. Un sistema sociosanitari per a tothom, amb vocació de servei públic, real i complet, en què no es torni a retallar ni un euro. Volem que s'incrementi la plantilla d'aquesta sanitat i es respectin els drets de les persones treballadores.
8. La regularització urgent i permanent de les persones migrants que es troben en situació administrativa irregular; necessitem a tothom per sortir d'aquesta crisi. I, a més, en aquesta situació, encara es crea més indefensió d'aquestes persones treballadores sense drets i sense una Inspecció de Treball que hi pugui actuar.
9. Impulsar un marc propi de relacions laborals basat en la realitat econòmica i productiva del nostre país.
10. La posada en marxa d'una renda bàsica universal que permetria no deixar ningú fora, ni que l'economia s'aturés. Aquesta reivindicació s'hauria de contemplar en un marc més ampli, implicant-hi, sobretot, els estats de la Unió Europea. Tot això ens hauria de portar a l'assoliment d'un nou model productiu i de desenvolupament més sostenible en què el treball decent sigui l'element fonamental. En aquesta crisi no es pot tornar a repetir la història de la crisi financera del 2008. No l'hem de pagar les persones treballadores.

Volem mostrar la nostra solidaritat amb totes les persones treballadores que estan patint la duresa de la crisi, els ERTOS, els EROs, com la gent de Bosch, Nissan, Bergé, Girbau, CaixaBank..., i els milers i milers d'acomiadaments individuals que s'han dut a terme.

Des del sindicalisme hem de ser els primers a contribuir en la construcció de la República catalana. És per tot això que us convidem a enfortir els sindicats de classe i nacionals, i a donar suport a la sectorial del Fòrum Sindical d'Esquerra Republicana.

Visca la classe treballadora dels Països Catalans!

Visca el Primer de Maig!